

túžba

anonymné listy zozbierala

gillian anderson

túžba

anonymné listy zozbierala

gillian anderson

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Gillian Anderson
WANT

© Gillian Anderson, 2024

This translation of *Want* is published by IKAR, a.s.
by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková

Design by David Mann

Author photograph by Sasha Gusov

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0178-7

obsah

<i>Úvod</i>	7
O fantáziách	19
Drsne a ochotne	61
Byť uctievaná	93
Za hranicou	109
Zajatkyňa	147
Zvláštnosti	159
Neznámi	185
Moc a podriadenosť	207
Skúmanie	247
Viac, viac, viac	267
Pozorovateľky a pozorované	301
Mojou slabosťou je odjakživa... ..	323
Nežne, nežne	351
<i>Podakovanie</i>	397

legenda

Etnická skupina
Národnosť
Náboženské vyznanie
Ročný príjem*
Sexuálna orientácia
Rodinný stav
Deti

* Prepočítaný na eurá podľa kurzu NBS z 9. 1. 2025 (1 GBP = 0,83808 EUR)

úvod

Mala som sotva päť rokov, keď v roku 1973 vyšla kultová kniha spisovateľky Nancy Fridayovej *Moja tajná zábrada: Erotické fantázie žien* a rýchlo sa dostala do knižníc a kabeliek amerických žien. O dva roky, keď som mala iba sedem rokov, sa dostala do rúk Angličaniek zo strednej triedy. *Moja tajná zábrada* dokazovala, že ženy majú rovnako bohatý a rozmanitý vnútorný erotický život ako muži. Konečne tu bola kniha, v ktorej obyčajné ženy, mladé i staršie – „ty, ja i susedka“ –, úprimne rozprávajú o vzrušení, masturbácii, erotických snoch a túžbach. V ich predstavách nejstvovalo nijaké tabu.

Fridayovej kniha odhalila, že pre niektoré z nás môže byť sex, ktorý sa odohráva v našej fantázii, podnetnejší než fyzické prejavy spojenia, nech sú akékoľvek zmyselné. V predstavách nás neobmedzujú spoločenské konvencie, ostych ani obavy, či to partnerovi bude nepríjemné, a môžeme sa oddávať svojim najhlbším túžbam, ktoré prekračujú hranice morálnych zásad. Spočiatku bola táto kniha vnímaná ako provokatívne, ba až revolučné dielo, neskôr sa však stala priam povinným čítaním a celosvetovým bestsellerom, ktorého sa predali milióny výtlačkov.

Neviem, či Fridayovej knihu vlastnila aj moja matka, počítačová analytička. Rozhodne som nevyrastala v puritánskom prostredí, v ktorom by sa takéto dielo odsudzova-

lo, no podobnú knihu by mama isto nenechala len tak ležať na stolíku. Ako tínedžerka som raz u susedov za vankúšom na pohovke naďabila na škandalózne erotický román *Príbeh O.* od francúzskej novinárky Anne Desclosevej, ktorý vydala pod pseudonymom Pauline Réageová, a zalistovala som si v ňom. A pamätám si, a to som bola ešte oveľa mladšia, ako som vošla do obývačky, v ktorej nechal niekto zapnutý televízor, a fascinovane som pozorovala dvojicu na obrazovke, ako sa venuje síce pomerne cudným, ale očividne nedovoleným aktivitám. Dosiaľ si spomínam, ako mi horeli líca, búšilo srdce a ako som sa hanbila.

Knihu *Moja tajná zábrada* som prvýkrát čítala v období, keď som sa pripravovala na úlohu sexuálnej terapeutky Dr. Jean Milburnovej v televíznom seriáli *Sexuálna výchova*. Listy a rozhovory boli nádherne intímne a veľmi otvorené. Ich necenzurovaná a až bolestná úprimnosť mnou otriasla. Neboli uhladené ani sa nesnažili o literárne kvality. Akoby vychádzali priamo z tajomných hĺbok najvnútornejších ženských túžob. Ľudská predstavivosť takmer nemá hranice a to sa týka aj našich erotických túžob a fantázií, a predsa sa stále považujú za tabu. Fridayová napísala túto knihu ako reakciu na námietky redaktora proti erotickým predstavám v jednom jej románe. Bola považovaná za takú nebezpečnú, že ju v Írsku zakázali. Zverejnenie fantázií žien vyvolalo aj kontroverzné otázky – chcú ženy tieto svoje predstavy aj uskutočniť? Čo znamená predstavovať si niečo nezvyčajné, zakázané alebo dokonca nezákonné? Čo to vypovedá o zaužívaných rodových rolách, ktoré sa ženám vnucujú?

Za päťdesiat rokov, ktoré uplynuli od prvého vydania knihy *Moja tajná zábrada*, sa v našich spoločenských a sexuálnych vzťahoch veľa zmenilo. Zmenili sa aj najhlbšie vnútorné túžby žien? Som žena s vlastným sexuálnym živo-

tom a predstavami a zaujímalo ma, v čom sa fantázie rôz-
norodej skupiny iných žien podobajú tým mojim a v čom
sa od nich líšia.

Kniha, ktorú držíte v rukách, vznikla ako pozvánka
pre ženy na celom svete. „Milá Gillian“ bola výzva pre
ženy, aby sa podelili o svoje erotické fantázie, myšlienky
a pocity, ktoré mnohé z nás nosia v hlave, no zriedkavo
o nich hovoria nahlas. Bola to príležitosť zhromaždiť hlasy
žien z celého sveta do novej knihy o predstavách, a to pre
novú generáciu. Moji vydavatelia vytvorili stránku, kam
bolo možné anonymne posilať listy. A čakali sme... Mali
sme mnoho otázok. Budú ženy považovať to, že položia
na papier svoje myšlienky a podelia sa o ne s ostatnými,
za zaujímavé a erotické? Čo sa zmení, ak zverejníme, čo
je výsostne súkromné? Ako zareagujú ľudia? Po uzávierke
zahŕňali listy dokopy osemstotisíc slov – dostali sme toľko
príspevkov, že by sme nimi naplnili najmenej osem zväz-
kov. Očividne to bolo potrebné.

Výzva na zasielanie listov spustila príval úprimných, pri-
rodzených, srdcervúcich, vtipných a otvorene obscénných
výlevov, ktoré poukázali na fantázie bohaté a rozmanité
ako samy autorky. Napísali nám ženy, ktoré dosiaľ nikomu
nepreznadili – ani nahlas, ani na papieri – svoje sexuálne
tajomstvá s výnimkou tých, ktoré im unikli pri poháriku
s dobrou priateľkou alebo v rozhovore s partnerom. Bolo
zrejmé, že účasť na projekte „Milá Gillian“ predstavovala
pre ne oslobodzujúci a zároveň nedovolený proces. Písali
nám tínedžerky, ktoré ešte len čakajú na svoju prvú sexuál-
nu skúsenosť, nezadané ženy, ktoré sa ocitli v nekonečnom
kolobehu známostí cez internet a jednorazoviek, vyčerpané
matky malých detí, vydaté ženy alebo ženy žijúce v dlho-
dobom partnerstve, frustrované stereotypom, transrodové
ženy a osoby, ktoré sa identifikujú ako nebinárne, i ženy

po šesťdesiatke a sedemdesiatke, ktoré zistili, že je potrebné hovoriť aj o sexe po menopauze. Prišli nám listy od žien z celého sveta – od Kolumbie po Čínu, od Írska po Island, od Litvy po Líbyu, od Nového Zélandu po Nigériu, od Rumunska po Rusko. Listy od žien, ktoré samy seba označujú ako pansexuálne, bisexuálne, asexuálne, aromantické, lesbické a heterosexuálne.

Ako spoločnosť zvyčajne zaraďujeme ženy do škatuliek, obmedzujeme ich a spútavame ich identitu a úlohy – zvodná sexuálna partnerka, starostlivá matka, šikovná karieristka –, ale tieto fantázie dokazujú, že žiadna žena nemá len jednu jedinú identitu. Chcela som spochybniť toto nútené škatulkovanie žien, no kniha musí mať štruktúru a systém! Preto bolo koncipovanie tejto publikácie náročné i fascinujúce. Nesmierne som sa tešila z porovnávaní listov, z vytvárania systému a z pozorovania, ako sa kniha formuje v akomsi rytme, ktorý sa mi miestami javil až poetický. Listy ma zároveň nútili zamýšľať sa nad vlastnou identitou: nad nálepkami, ako sú herečka, matka, partnerka, aktivistka, Američanka či Britka. A tak som z tohto dôvodu a v duchu tohto projektu prispela do knihy vlastným listom. Bola som zvedavá, ako do nej zapadne, či sa do nej prirodzene začlení a – hoci sa to nikdy nedozvieme! – či potvrdí domnienky ľudí o mne.

Sex som nikdy nevnímala ako statický akt, ale skôr ako niečo, čo sa prispôsobuje a mení spolu s tým, ako sa vyvíjam a mením s každou novou fázou svojho života. Z veľkej časti to vždy spočívalo v myslení a cítení, nielen v činoch. Podstatou mojej práce ako herečky je podvolenie sa alternatívnej realite, čo je definícia fantázie. Ženy, ktoré stesňujem, ktoré majú svoj svet a ja doň vstupujem, majú takisto svoj vnútorný život, túžby a fantázie, nevyhnutné na pochopenie toho, čo ich poháňa. A mnohé z nich ma učili o sexe a sexualite.

Keď som prvýkrát čítala knihu *Moja tajná zábrada*, najviac ma u žien zarazil prevažujúci pocit hanby. Ženy v roku 1973 naplňalo priznanie ich sexuálnych túžob pred sebou, nehovoriac o iných ľuďoch, vnútorným nepohodlím. Zišlo mi na um, že v dvadsiatom prvom storočí to azda už bude inak. Pri zviditeľňovaní komunit LGBTQIA+ ľudí, multimiliardovom pornopriemysle a televíznych seriáloch ako *Sexuálna výchova*, *Eufória* a *Normálni ľudia*, ktoré priťahujú k obrazovkám desiatky miliónov divákov, ženy hádam musia mať takéto myšlienky a viesť podobné rozhovory stále. Nuž, nie tak celkom.

Prekvapilo ma, že veľké množstvo žien si aj dnes necháva svoje predstavy pre seba. Mnohé z tých, ktoré mi napísali, sú hrdé a sebavedomé ženy, ktoré sú si vedomé svojej sexuality, no rovnako je mnoho tých, ktoré sa pri hľadaní sexuálneho uspokojenia priznali k hanbe a pocitu viny. Ako píše jedna z nich: „Často uvažujem o hanbe, ktorá sa spája s mojimi túžbami. Hanbia sa všetci a iba predstierajú, že sa nehanbia?“ Je veľa takých, pre ktoré môžu byť erotické fantázie vždy len tajné. Bolo alarmujúce čítať o skúsenostiach žien, ktoré žijú v krajinách, kde spoločenské normy – alebo v niektorých prípadoch zákon – vylučujú možnosť iného než heterosexuálneho vzťahu a sexu v manželstve. Aj pisateľky z takzvaných liberálnych spoločností sa však zmieňujú o „hanbe“, „rozpakoch“ alebo o „vine“, o svojom strachu alebo nechote hovoriť s partnerom o tom, čo si naozaj myslia, keď s ním majú sex, alebo často aj vtedy, keď masturbujú samy.

Ale, a to je veľmi dôrazné ale, nie som odborníčka a v tejto oblasti nemám žiadnu odbornú kvalifikáciu. Povolaním som herečka, preto nebudem tieto listy analyzovať ani vysvetľovať, čo je ženskosť či sex všeobecne. Môžem vám, milí čitatelia, však tieto výnimočné listy sprístupniť, aby ste ich mohli vnímať bez filtra. Sexuálne fantázie ma

odjakživa zaujímali a svoju úlohu v tejto knihe vnímam ako úlohu správkynke, ktorá tieto rozmanité a úžasné hlasy pretaví do knižnej podoby. Bola to neuveriteľná cesta a veľmi ma teší vedomie, akí sme všetci rozdielni a napriek tomu rovnakí. Táto kniha poskytuje ženám priestor, aby sa v úplnej anonymite nielen podelili o to, čo cítia, ale, paradoxne, aby ich aj bolo vidieť a počuť. Chcem zbúrať tabu, ktoré sa týka fantázií, a priniesť vzrušenie a zábavu v nádeji, že táto kniha a listy v nej by sa mohli stať inšpiráciou.

Tieto listy mi poskytli oveľa viac než len možnosť nazrieť do imaginárnych sexuálnych svetov žien. Umožnili mi spoznať aj okolnosti, za ktorých tieto fantázie vznikajú. Pre mnohé ženy sú dôležité, pretože im umožňujú uniknúť tlakom a požiadavkám práce a materstva, všednosti každodenného života. Ako vysvetľuje jedna z pisateľiek, erotické fantázie jej dlho poskytovali útechu v osamelom manželstve: „Keby som mohla, mala by som sex dvakrát denne, zato on by spokojne žil bez neho. Jeho vinou som sa veľakrát hanbila za to, že túžim po sexe, že ho chcem príliš často, že vôbec vyjadrujem túžby. A tak sa mojou spoločníčkou stala fantázia. Mnohokrát som si predstavovala, že som úplne slobodná, spontánna a nespútaná.“ Možno je znepokojujúce, že tento list pôsobí, akoby bol napísaný Nancy Fridayovej pred päťdesiatimi rokmi – v niektorých oblastiach života žien sa očividne nič nezmenilo. Pre iné ženy môžu byť sexuálne fantázie zasa záchranným lanom. Ako sa píše v jednom liste: „Mám pocit, že vďaka fantáziám mám chuť žiť.“ U iných sú fantázie prostriedkom na zvýšenie vzrušenia a dopĺňajú, ale nenahrádzajú dobrodružný sexuálny život.

Silnou stránkou všetkých zámerne vytváraných sexuálnych predstáv je, že ich autorkami sme my samy. Máme moc a kontrolu nad dejom, nad tým, kto komu čo a ako robí, až do posledného prepracovaného, rafinovaného, erotického

detailu. Môžeme si vybrať, čo chceme robiť, s kým to chceme robiť, s koľkými ľuďmi a kedykoľvek to chceme – bez obáv, bez odsúdenia spoločnosťou a bez následkov. Myslím si, že práve toto je kľúčové – predstavy nám môžu pomôcť vycibriť túžby a potreby. Môžu nám poskytnúť slobodu skúmať seba, experimentovať so svojím vzrušením a túžbou bez rizika, že utrpíme ujmu alebo utrdíme kritiku. Fantázia je bezpečný priestor, nepredstavuje to, čo by sme si želali, aby bolo skutočné. Rozhodujúce je, že vo fantázii nepotrebuje me povolenie od nikoho, iba svoje vlastné. Predstavy sú zámerne a zvyčajne výlučne súkromné, je to výsledok pamäti a obrazotvornosti.

Pravdaže, niekedy fantázia nastupuje najmä vtedy, keď zlyháva realita. Z mnohých listov cítiť, že spokojnosť a vzrušenie ich autoriek sa spájajú s tým, či si pripadajú zmyselné, alebo s obavami, ako ich vnímajú druhí. Niektoré ženy píšu, že nedokážu vo svojich fantáziách vystupovať ako ony same – predstavujú si, že sú mužom alebo neznámou ženou, alebo nejakou bezchybnou verziou seba, „mladšou a s plnými prsami“. Tieto idealizované sexuálne fantázie sú zjavne bezpečným prostriedkom úniku od sebahodnotenia, ostychu, neistoty, čo sa týka tela a výkonu. Môžeme sa odviazať, byť svojou najlepšou, najzmyselnejšou, najpríťažlivejšou verziou a nestarať sa o dokonalé telo, popôrodné kilá ani o chlpaté nohy. Ako vraví jedna žena: „Veľmi ťažko sa orientujem v tom, čo ma naozaj vzrušuje, a v tom, ako by som mala vystupovať. Myslím, že mojou fantáziou číslo jeden je, aby som sa cítila žiaduca. Nie preto, lebo som len nejaké nahé telo, ale preto, lebo som to ja a moje telo.“

O čom teda fantazírujeme a prečo? Ako zistíte, sexuálne predstavy, ktoré sa spomínajú v listoch, sú rovnako rozmanité ako ženy, ktoré ich napísali. Rozsiahly vplyv erotickej

literatúry – ako je napríklad román *Päťdesiat odtieňov sivej* od E. L. Jamesovej, ktorý vyšiel v roku 2011 – na vaše najhlbšie túžby je výrazný a nepopierateľný, a po knihe *Moja tajná zábrada* je ďalším rozlišovacím faktorom, svedčiacim o spoločnosti, ktorá lepšie pozná obsiahlejší erotický slovník. Jestvujú fantázie o BDSM medzi dospelými ľuďmi, ktorí súhlasia s dominantnou a submisívnou úlohou, a iné, v ktorých sa ich úlohy vymenia. Fantázie, v ktorých sa objavujú laná a výprask, pádla a biče, pásky na oči a putá, škrtidlá a pomôcky na spútavanie, análne kolíky a vibrátory všetkých tvarov a veľkostí. Je zaujímavé, že mnohé listy, ktoré podrobne opisujú sny o dominancii a vzdávaní sa kontroly, napísali ženy, ktorých práca sa spája s veľkou zodpovednosťou a mocou, rovnako ako so zodpovednosťou za chod domácnosti a rodinný život. Žasla som aj nad tým, ako si niektoré ženy predstavujú, že sú „hucow“, čo je pre mňa nový termín (v podstate značí byť podojená). Mnohé iné opisovali fantázie o nechránenom sexe a o tom, že chcú zažiť pocit, keď do nich muž vstúpi. Tu ide bezpochyby o generačný rozdiel – pre generáciu, ktorá nastúpila po objavení ochorenia AIDS, je chránený sex nevyhnutný. Nasledujúce generácie zároveň dospeli v čase nástupu technologickej a digitálnej revolúcie, ktorá sa zjavne prejavila aj v našom erotickom živote, a to nielen vo forme nepretržitého prístupu k pornografii. Viaceré ženy vnímajú príťažlivosť plne funkčného, vysoko realistického mužského robota, ktorý dokáže uspokojiť všetky ich sexuálne rozmarny – to, s čím sme sa kedysi mohli stretnúť iba v oblasti sci-fi, sa dnes zdá oveľa menej neskutočné.

Napriek tomu zostávajú stále populárne mnohé typické fantázie. Tieto listy obsahujú iba zlomok predstáv o sexuálnych hrách troch a viacerých ľudí naraz, čo je podľa súčasného výskumu najčastejšia erotická fantázia. Podobne

sa mnohokrát spomínajú predstavy o sexe v práci s kolegom alebo so šéfom, o riskantnom sexe, pri ktorom vás môže niekto pristihnúť, o voyeuristickom sexe, či už v role účastníka, alebo pozorovateľa, o sexe pred obecnstvom, s neznámymi ľuďmi či vonku. Menej očakávané boli predstavy o sexe s mimozemšťanom s chápadlami alebo s napoly človekom a napoly netvorom – jednoducho, mali sme si z čoho vyberať.

I keď sme sa usilovali nezahŕňať listy, ktoré by mohli vyvolať traumatické reakcie, musíme pripustiť, že niektoré ženy fantazirujú o tom, ako ich „používajú“ na sex, alebo o tom, ako ich unášajú a znásilňujú. Treba však zdôrazniť, že ide stále iba o predstavy. Možno je však ich účelom práve toto – poskytnúť svojej mysli a spálni priestor, v ktorom si môžeme bezpečne predstavovať potenciálne nebezpečné a ponižujúce situácie.

Keď som mala položiť na papier vlastné predstavy, desilo ma, že ma v nich niekto spozná (nehovoriac o tom, že by sa moji vydavatelia o mne dozvedeli viac, než by mi bolo milé!). Ak mám byť úprimná, myslím si, že mám dve stránky, tak ako azda mnohé ženy – jednu, ktorá si vie vypýtať, čo chce, a druhú, ktorá uzná túžby partnera, ktorá sa rada podelí o najvnútornejšie túžby, no iba vtedy, ak rozhovor začne partner (a ani to nie o všetky). Môže za to hanba? Alebo to naznačuje, že v otázke takejto hlbokej intimity nikomu nedôverujem? Alebo si myslím, že je lepšie byť do istej miery nepoznaná? Bojujeme všetci nejakým spôsobom s tým, že nechceme byť skrz-naskrz poznateľní?

Ako by nepochybne tvrdila sexuálna a vzťahová terapeutka Dr. Jean Milburnová, ktorú som stvárňovala v seriáli *Sexuálna výchova*, je neuveriteľne zdravé deliť sa o svoje najvnútornejšie fantázie s partnerom. Mohla by argumen-

tovať, že to pomáha budovať blízkosť, podnecuje vzrušenie a prispieva k takej úrovni dôvery, ktorá môže sexuálnemu partnerstvu len prospieť. No i samotná Jean má dosť problémov s hranicami a v otázke intímnych vzťahov by som jej nedôverovala na sto percent – či už má doktorát, alebo nie. Taký je svet televízie, a jej pochybný morálny kompas je zdrojom skvelej zábavy!

Napriek tomu bolo zrejmé, že od chvíle, čo Netflix spustil tento seriál, existovala v reálnom svete značná časť publika pripravená na otvorenosť seriálu vo všetkom, čo sa týka sexu. Nie je nič nezvyčajné, že niektorá z postáv, dokonca aj tínedžer, otvorene hovorí o svojich najhlbších a najtemnejších predstavách, a stavila by som sa, že mnohé sú temnejšie než väčšina tých, ktoré sa spomínajú na stránkach tejto knihy. Nemálo listov, ktoré sme dostali, a miera prezradených intímnych detailov však jasne naznačujú, že mnohé ženy sa chcú podeliť, chcú, aby ich niekto vypočul, videl a uznal... nuž, jednoducho po tom túžia. A tak vznikol názov tejto knihy.

Potešilo ma i to, koľko žien zakončilo listy poznámkou o uspokojení a sexuálnom vzrušení, ktoré pri písaní o svojich predstavách zažili. Ani netušíte, ako ma baví, keď si vás všetky, krásne ženy po celom svete, predstavím, ako sedíte pri počítačoch a píšete, vyjadrujete svoje sexuálne sny a kladiete na stránku tie najhlbšie túžby, želania a tajomstvá. Som nadšená, že toľké z vás prijímajú svoju erotiku a ešte sa pri tom aj skvele bavia.

Na záver ešte pár slov o procese výberu listov a zostavovania tejto publikácie. Chcem sa poďakovať všetkým ženám, ktoré si našli čas a napísali mi. Všetky listy som si pozorne prečítala a posúdila. Žiaľ, aj keby som veľmi rada uverejnila každý, tisícstranová kniha sa jednoducho nedá realizovať. Ospravedlňujem sa, ak sa váš list do nej nedo-

stal – príčinou nie je vaša predstava, ktorú ste opísali, ani kvalita vášho písania. Mojm cieľom bolo zhromaždiť čo najširšie spektrum hlasov z rôznych národov, sexuálnych identít, náboženstiev a prostredí. Keď sme od autoriek listov žiadali demografické údaje, pýtali sme sa na sexuálnu identitu, nie na rodovú identitu. V celom texte sa používa pojem „ženy“, aj keď ide o nedokonalý termín. Hovorí to o rodovo podmienenom chápaní predstáv. Autorky listov v tejto knihe, ženy aj nebinárne osoby, vedia, aké to je, keď sa ich hlas a túžby v patriarchálnej spoločnosti, kde stoja v centre pozornosti fantázie mužov, zľahčujú. Čím širší bude rozsah našich hlasov, tým lepšie dokážeme pochopiť, ako sa dnes ženy a nebinárne osoby cítia v súvislosti so svojím sexuálnym životom. Prvá kapitola tejto knihy je nazvaná príznačne „O fantáziách“ a predstavuje úvod do tohto vynikajúceho a pestrého výberu hlasov žien.

Tento projekt priniesol oveľa viac, než som ja, alebo ktokoľvek zo zúčastnených, mohla očakávať – príval nespútanej vášne z celého sveta. Ohromila ma otvorenosť, sebauvedomenie a prirodzená výrečnosť, s akými ste sa vyjadrovali, rovnako ako dôvera, ktorú ste mi prejavili pri sústreďovaní odpovedí. A ak táto kniha vo mne vzbudila nejakú nádej, tak tú, že môže znamenať začiatok novej diskusie o sexuálnej moci, najmä pre ženy. Oslobodenie v oblasti sexuality musí znamenať slobodu užívať si sex za našich podmienok, povedať, čo chceme, a nie to, do čoho nás niekto tlačí alebo čo sa od nás očakáva. Jedno je isté, sexuálna fantázia stále zohráva v životoch žien a nebinárnych osôb životne dôležitú a zdravú úlohu. A všetky máme moc povedať – a dostať – to, po čom naozaj, naozaj TÚ-ŽIME.

Gillian Andersonová
apríl 2024

o fantáziách

„Zachovám tvoje tajomstvo,
ak ty zachováš to moje.“

„Moje fantázie, moje pravidlá, no nie?“

Rada by som pochopila samu seba. Nie ako osobu, ale ako človeka. Často uvažujem o hanbe, ktorá sprevádza moje túžby. Hanbia sa všetci a iba predstierajú, že sa nehanbia? Ako ľudskí – zvierací – jedinci máme svoje túžby, a predsa si sami o sebe myslíme, že sme čosi viac, že sme dôležitejší než cicavce, sme inteligentné bytosti, ktoré založili mestá a v rámci osláv výdobytkov organizovaného siania prišli na to, ako na ohni uvariť zeleninu.

Hľadám odpovede. Ako tínedžerka som žila ako lesba, ale čo chcem teraz? Bojím sa zmeny. Je jednoduchšie onálepkovať sa a zostať uviaznutá v pasci, ibaže v tom prípade by som bola veľmi smutná žena. Chcem sa dotýkať a chcem, aby sa ma niekto dotýkal, chcem milovať a byť milovaná. Nedokážem myslieť na sex ako na akt bez citov. Chcem, aby ma niekto hladil po vlasoch a po tele, aby mi niekto povedal, že po mne túži. Chcem byť uctievaná a uctievať, záleží mi na tom, aby bol akt milovania vzájomný. A zároveň sa v kútiku duše túžim dozvedieť, aký je to pocit, keď ma niekto len pretiahne. Je možné, aby ma priťahovala neha a drsnosť zároveň? Je možné cítiť hlbokú, primárnu túžbu byť ovládaná? Myslím, že ma vzrušuje práve to nepoznané.

My ženy robíme všetko pre to, aby sme boli nezávislé. Som súčasťou systému, ktorý urobí všetko pre to, aby sme boli slabším pohlavím, a tak sa táto túžba dostáva do rozporu s racionálnym myslením. Je to dôvod, prečo ma premkne hanba zakaždým, keď pomyslím na to, že som ovládaná? Aj keď si my ženy o sebe myslíme, že sme silné, od narodenia nás učia hanbe. Tak ako mnohé iné ženy, aj ja sa hanbím za svoje telo. Práve odtiaľ pramení moja neistota – som žiaduca taká, ako vyzerám? Nechcem byť vnímaná ako objekt,

a predsa chcem, aby po mne túžili. Možno ma priťahuje práve tá rozporuplnosť.

Túžim po vzťahu, no bojím sa. A všetky moje obavy sa spájajú so sexom. Chcem, aby sa ma niekto dotýkal, aby ma naplnil, aby vo mne vzbudil túžbu po jeho dotykoch. Chcem, aby mi niekto hovoril, čo mám robiť a čo povedať, ako ho potešiť a kedy prestať. Chcem sa ocitnúť na hranie, posúvať hranice. Chcem niekomu dôverovať do takej miery, aby som sa cítila bezpečne, aj keď som ovládaná. Chcem stonať od rozkoše, ale aj od bolesti. Chcem, aby ma niekto hodil na posteľ a pretiahol – aj keď je to bežná fantázia, nie je pre mňa ľahké vyrovnať sa s pravdou, že túžim. Moje fantázie limituje moje racionálne ja, ktoré je zo mňa v rozpakoch. Určite je to tak. Rada by som popustila uzdu svojej fantázii, no je to veľmi ťažké.

Pokúsím sa o to kvôli vám, ale najmä kvôli sebe. Konečne som zistila, že rada tancujem, čiže som na žúre a dobre sa bavím. Zbadám niekoho, kto sa mi páči, no neviem, či si ma všimol, a tak tancujem ďalej. Po chvíli pocítim na chrbte dotyk ruky, preto sa otočím. Keď uvidím jeho tvár, usmejem sa a tancujem s ním. Napätie vo mne stúpa. Pomaly, akoby to bolo vopred naplánované, mi položí ruky na pás a ja jem na krk, tesne k jemným vlasom. Neviem, ako je to možné, no už sa bozkávame. Je to pomalý bozk. Čoraz väčšmi sa k sebe približujeme. Dotyky jeho rúk vo mne vyvolávajú túžbu chcieť viac, preto navrhnem, aby sme šli do súkromia. Uťahujeme sa na toaletu, kde sa ďalej maznáme a dotýkame. Ruky smerujú nadol a adrenalín stúpa. Ešte viac ma vzrušuje skutočnosť, že by nás mohol niekto prichytiť. Tisne ma tvárou k studenej, tvrdej stene. Zozadu mi zájde rukou pod dlhú sukňu a začne sa ma dotýkať cez spodnú bielizeň. Trenie látky o klitoris ma vzrušuje, a keď už cítim blížiaci sa vrchol, prestane. Prosím ho, aby pokračoval, no on ma

zahriakne a povie mi, aby som sa otočila. Keď poslúchnem, priloží mi prst na pery a potom mi ho strčí do úst. Páči sa mi moja vlastná chuť, pripomína mi to, že žijem. Kým mi prstom jednej ruky vchádza do úst a hrá sa s mojím jazykom, druhou ma hladká po vnútornej strane stehien, čo ma núti chcieť viac, a tak ho o to žiadam. Nevyhovie mi. Namiesto toho sa ma dotýka všade okrem klitorisu. Ako tak stojím a čakám, až ma pretiahne, uvedomujúc si, že sem môže každú chvíľu niekto vojsť, cítim sa zraniteľná. Kým prejde ku klitorisu, nohavičky mám už na kolenách, takže tentoraz je to koža na kožu. Nehladia ma prsty, ale celá ruka. Keďže som citlivá, trošku to páli, len tak akurát, aby som mala pocit, že podľahnem. Bozkávame sa, ale potrebujem sa nadýchnuť, a tak prestanem. Len čo pocítim potrebu byť vyplnená, urobí to. Akoby mi čítal myšlienky, akoby vedel, že ho chcem mať v sebe. Dva prsty vchádzajú dnu a vychádzajú von, pomaly, ale drsne. V hrudi mi vibruje hudba, a popritom, ako vnímam sex ako niečo, čo sa mi deje, mi basy hladia mozog. Hudba a tanec, lúboštný rituál.

Súčasťou tejto predstavy je nevedieť, či vyvrcholím, a ani sa o to nestarať. V mysli cítim rozkoš. Pocítim ju raz aj v tele? Bude sa ma niekto dotýkať, milovať ma? Budem ženou zamilovanou do sveta, ktorý sama vytvorila?

(Argentínčanka • menej ako 12 500 eur • lesba • nezadaná • nie)